

Boek 17



Boek 17

Auteur: Paul Dunki Jacobs
Tekeningen: Bert Hoekstra

Eerder verschenen werk van Paul Dunki Jacobs

Appelflappen en Alcoholvrij Bier (fictieve fictie 2013)

*Het grote avontuur van Maudje en Bubbels. De
sneeuwpop*
(kinderboek 2013)

Brave New Books



Boek 17
Brave New Books
Voor het eerst verschenen in 2015

Schrijver: Paul Dunki Jacobs
Illustraties: Bert Hoekstra
ISBN: 9789402136425
© Paul Dunki Jacobs 2015

Inleidend geschermtsel

Mijn dank gaat in de eerste plaats uit naar mijn magnifieke zelf...

Dit lijkt me geen goed begin.

Esther, reuze bedankt voor je enorme inzet om de lay-out te lay-outen. Het is een gepriegel van jewelste gebleken. Maar de aanhoudster wint en jij hebt gewonnen. Gelukkig wel.

Bert, dank voor je schitterende tekeningen. Het was een ware bevalling vanwege allerlei privé-perikelen die voortdurend stokjes in jouw wielspaken staken en ook mijn hoop op een goede afloop af en toe op de drukproef stelden, maar het is allemaal goed gekomen.

Ik ga *geen* poging wagen hier te beschrijven waar dit boek over gaat. Noem iets op en het staat er in...tenzij dit niet zo is. Gewoon lekker lezen, of, zoals ze in Groningen zeggen, nait soes'n, broes'n.

Even tussendoor.

Als je prana-deeltjes wilt zien, kijk dan recht de blauwe lucht in – van de zon af – en staar naar een punt zo'n twee meter voor je. Kijk een beetje door de oogharen en blijf staren. Opeens zie je allemaal heel kleine lichtpuntjes dansen. Tientallen, honderden. Het is een waar komen en gaan. Het zijn net mini-krioelbeestjes. Via je chakra's komen ze je lijf binnen en voeden je met hun licht. Mensen die dagelijks bewust een extra een maaltje prana-deeltjes verorberen kunnen nu met minder bruine bonen toe.

Vergeet niet af en toe toch een gebakken ei met spek tot je te nemen, gewoon voor de lekker.

We zitten nu midden in de grote Griekenlandcrisis (juni 2015). In plaats van euro's overmaken kunnen we natuurlijk ook prana-deeltjes sturen. Afijn, zolang ze er maar bij blijven, die Grieken, want een Europa zonder dat mooie Griekenland is als een Tour zonder France, een Wimbledon zonder gras en onze koning zonder Maxima.

Zo, genoeg gepraat. Wij wensen u heel veel leesplezier.

Voorwoord

Wie wil een voorwoord schrijven voor dit fijne boek?

Heus. Als u zich geroepen voelt dan kunt u mij een voorwoord toesturen en zal op deze pagina, bij nieuwe drukken, uw voorwoord verschijnen.

Mochten zich meerdere kandidaten melden dan zetten we gewoon meerdere voorwoorden achter elkaar. Tot een bepaald, door mij te bepalen maximum uiteraard, want om nu 46 voorwoorden te plaatsen zal menig lezer toch te ver gaan. Bovendien wordt het boek met elke extra pagina een paar cent duurder.

Google mijn naam en u vindt daar mijn website en mijn emailadres, etc.

Je suis tres benieuwd naar what you'll send me.

Het is vandaag 18 maart 2015, 7:00 uur in de ochtend. Zondag. Ik ben zojuist begonnen met dit boek, mijn tweede boek, getiteld Boek 17. Ik zal vaker een datum vermelden, maar met een consistente chronologie heeft het niet veel te maken. Dit is voor het verhaal ook niet belangrijk.

U heeft dit boek niet toevallig in uw handen. Toeval bestaat niet. Het bestaat niet om de simpele reden dat de hogere machten niets zonder bedoeling doen. Aan alles zit richting en doel. Elk gevolg is het resultaat van een oorzaak en oorzaken ontstaan niet lukraak. Als u een andere mening bent toegedaan dan is u dat natuurlijk van harte gegund. Desalniettemin kunt u in dit geval – gelovend in zo'n dobbelstenen leven – toch best genieten van mijn schrijfsels, mits u de lat niet te hoog legt. Aan de andere kant heeft een hoge lat ook zo zijn voordelen, u kunt daar namelijk makkelijk onderdoor lopen.

En het boek wegleggen kan altijd nog.

Afijn, ik doe mijn best en als u dat ook doet dan wordt het vast nog eens iets met ons.

Dit tweede boek schrijf ik op aandringen van mijn uitgever die blijkbaar het enorme succes van mijn eerste boek wil uitmelken. Nu geef ik toe dat 41 exemplaren wereldwijd klinkende cijfers zijn en het beste doen vermoeden voor de opvolger.

U leest het goed, 41 exemplaren. Wie doet mij dit na?

Maar, hoe, eh, waarom.....dan toch een tweede boek?

Ik noem één naam. Vincent van Gogh. Hij heeft in heel zijn leven één schilderij verkocht. De rest gebeurde allemaal na zijn heengaan. Maar de wereld is wel zoveel blijer geworden van zijn doorzetten.

Afijn, lees mijn eerste boek, Appelflappen en Alcoholvrij Bier, en je zult meteen begrijpen waarom dit boek zo'n daverend succes is geworden. Wel voortmaken want het boek is bijna uitverkocht. De nog in omloop zijnde exemplaren worden al snel van die undergroundhebbingetjes die voor gigantische bedragen door verzamelaars en musea opgekocht worden.

Eh, het gaat je hoogstwaarschijnlijk niet lukken om dit boek in een keer uit te lezen. Heus, ik weet waar ik het over heb. Doe het in etappes.

Nou, dan moet je het zelf weten.

∞

Puk zit voor haar keukenraam en staart naar buiten. Ze had dit al zo vaak gedaan dat ze de bloemen in de tuin en het daarachter gelegen schoolgebouw, nog net achter de bomen zichtbaar, niet eens meer opmerkte.

Ze dacht aan Liesje, haar dochtertje dat drie jaar geleden overleden was. Elf was ze toen ze ziek werd. Wat volgde was een lange strijd van meer dan een jaar. Een strijd die ze samen met haar kindje en haar man Gerard gevoerd had. Een verloren strijd. Na de begrafenis kwam de leegte. Een zwarte leegte. Wat was die vervloekte leegte zwart. En net toen het zwart hier en daar weer enkele grijze streepjes begon te vertonen, stierf Gerard. Een auto-ongeluk. Hij had geprobeerd een trekker te ontwijken die van het boerenerf de weg opdraaide en was in een slip geraakt op de natte klinkers. Op slag dood.

In de weken na zijn dood was het of de tijd stilstond. Elk besef van de voortglijdende minuten was verdwenen. Als haar broer niet voor haar gezorgd had, was ze waarschijnlijk doodgegaan aan ondervoeding en uitdroging.

Zou God bestaan? vroeg ze zich af. En wat was in vredesnaam de reden dat Liesje en Gerard uit haar leven weggerukt waren? Wat voor zin had dit? Was het willekeur, pech, straf? Of zat er iets achter, waardoor ze, als ze dat te pakken kon krijgen, het geheel toch in een begrijpelijke context kon plaatsen.

Om antwoorden te krijgen had ze met veel mensen gesproken. Familieleiden, vrienden en zelfs met de dominee van de kerk waar ze nooit heen ging. Maar met veel meer dan ontwijkende antwoorden en bemoedigende woorden waren deze mensen niet gekomen. 'Zo is het leven' en 'de mens wikt en God beschikt' of 'kop op, er komen betere tijden'. Ze voelde wel dat sommige mensen meer wilden zeggen dan ze deden. Als ze aandrang volgde stilte, of een 'daar praten we later misschien nog een keer over.' Dat had haar woedend gemaakt. Alsof ze het niet aankon wat daar gezegd zou worden.

Was het haar schuld dat die twee er nu niet meer waren? Was dat het wat men wilde zeggen? Een soort boetedoening voor een of andere zonde die ze begaan had? Maar wat voor zonde kon dat dan geweest zijn dat het twee andere mensen het leven gekost had? Hadden de doden dan zelf ook gezondigd? Nee, onzin. Daar lag het antwoord niet.

∞

Ik ga even koffie zetten. Deze niet ter zake doende opmerking haalt de vaart uit het boek. Weet ik. De manuscriptlezers, die ik mijn geschrijf laat lezen alvorens deze naar de drukkerij te brengen, wijzen mij hier altijd op. Hoewel ik benieuwd ben naar hun opmerkingen, doe ik er meestal niets mee. Dat is niet mijn schuld, maar dat van mijn 'gevoel'. Mijn gevoel zegt me; niets mee doen. Eindelijk, door schade en schande wijs geworden, volg ik nu mijn gevoel. Is het mij sindsdien zoveel beter vergaan in het leven? Nee, niet altijd. Maar het is wel *mijn* leven geworden. Alles wat

niet lekker loopt is nu mijn-niet-lekker-lopen.

∞

Zo, daar ben ik weer. De koffie damp't in haar kopje onder te gaan ongelijk een midzomerzon aan een strakke Noordpoolhemel.

Met deze schitterende abstracte zin hoop ik de PC Hooftprijs te winnen. Geen idee wat voor prijs dit is, behalve dat het iets met literatuur te maken heeft en dat je € 60.000 mee naar huis mag nemen. Zoveel geld voor één zin? Vind je dat niet een beetje raar? Ja, maar er gebeuren wel meer rare dingen in de wereld. Kijk naar de banken, de woningcorporaties, de gemeentebesturen, de politie, de NS en defensie. Ik weet het...iedereen doet zijn best, maar sommigen wel heel erg.

Breng macht en geld samen en het gaat mis. Ik ben geen haar beter, hoor. Het zijn sterke benen die de weelde kunnen dragen en met het enorme aantal kunstheupen en kunstknieën in onze samenleving zijn sterke benen 'a scarce commodity' geworden.

Af en toe smijt ik er wat Engels doorheen. Dat schetst het beeld van iemand die met zijn jachtige tijd meegaat. En zo'n iemand ben ik wel. Ik heb een computer, een smartphone, een auto, een motorfiets, een brommer plus een gewone fiets. Ik zit op Facebook (nou ja...een piepje dan), op LinkedIn (nou ja...wat is dat eigenlijk?) en ik heb een vaatwasser. Dat is in mijn geval een apparaat dat de vuile borden wast en niet zo'n contraptie die de reiniging van de bloedvaten verzorgt.

Het woord 'contraptie' is een bedacht woord, uit het Engels overgenomen (contraption), wat uitvindsel betekent. Let wel; het is niet door mij bedacht. Daar zijn, volgens de etymologiebank, enkele landgenoten rond het begin van de 19de eeuw voor verantwoordelijk geweest.

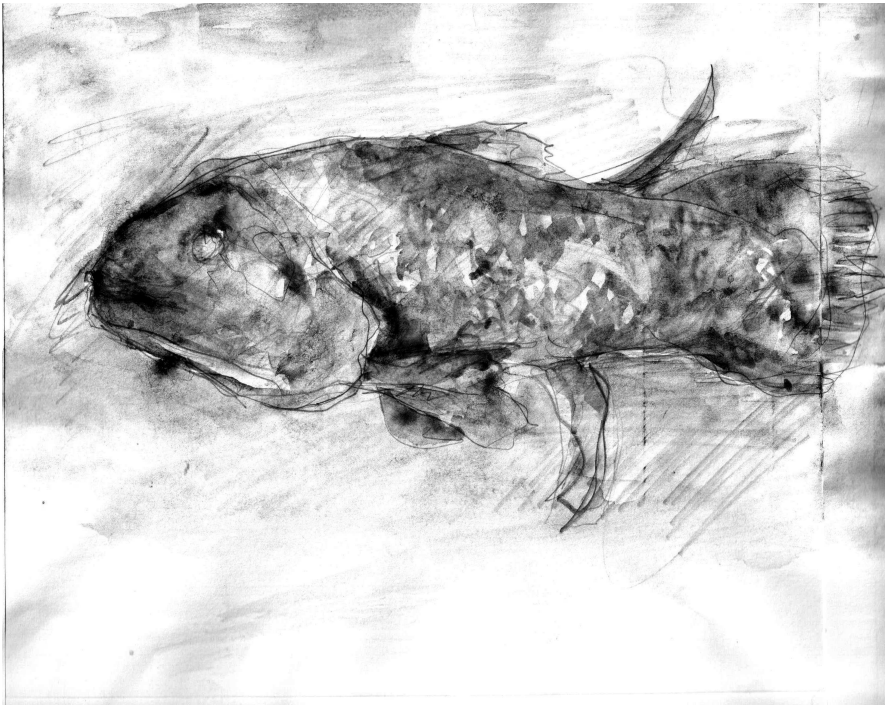
Eh, met de 19de eeuw worden de jaren 1800-1899 bedoeld. Om deze jaren de 19de eeuw noemen vind ik ontzettend lullig. Iedere keer moet je dan nadenken....oh...de 19de eeuw....dat is dus niet 1900-1999, maar een eeuw eerder.

De Engelsen spreken over 'the 18hundreds' in plaats van 'the 19th century'. Veel duidelijker.

Nou ja, van iemand met een uitkering mag je ook niet teveel verwachten. Ja, ik ben zo'n uitkeringtrekkert. Kom ik nog op terug, of misschien ook niet. Te vukking klotuh om over te praten.

Overpeinzingen in de mijmerbus.

Ik zeg er meteen bij dat veel wat in deze rubriek staat dingen zijn die ik gelezen of gehoord heb. Jatwerk dus. Maar dit neemt niet weg dat ik er voor de volle 100% achter sta...en ja, zo nu en dan verzin ik zelf ook iets. Briljante dingen zelfs.



Vis. Geen idee welke, maar zwemmen dat-ie kan!
Alle tekeningen van Bert, behalve die van het kinderboek, zijn op
enveloppen gemaakt.

Graag overpeins ik de wendingen des levens. En dan mijmer mijzelf flink los van de realiteit, waarbij de dagelijkse dingen langzaam vervagen tot een soort achtergrondruis. Het liefst doe ik dit in de bus. Ik koop bijvoorbeeld een kaartje naar Utrecht en daar aangekomen keer ik onmiddellijk weer om. Het gaat mij om het mijmeren, niet om de Domtoren of de grachten.

Natuurlijk *koop* ik geen kaartje. Dit kan niet meer. Ik OVchip me overal heen.

Waarom geef ik me over aan deze interne betogen? Heel simpel. Ik wil weten hoe het zit. Hoe het echt zit. Hoe het leven in elkaar steekt, omdat, wanneer ik aan de oppervlakte blijf, er geen bal aan vind.

Laatst mijmerde ik over Jezus. Ook zo'n zoekert.

...wat voor man moet Jezus in zijn jeugd geweest zijn, ver voordat hij tijdens zijn verblijf in de woestijn te zien kreeg hoe de schepping in elkaar zat? Wat deed hij als jonge, opgroeiende man? Het enige dat we weten is dat hij scherp van geest moet zijn geweest en hij het de rabbijnen knap lastig maakte met zijn vragen en opmerkingen. Vaak zie je bij jonge mensen die later veel bereiken, of het nu kunstenaars, politici of wetenschappers zijn, dat ze in hun jonge jaren al buitenbeentjes waren. De meesten zijn wars van gezag, sommigen stil anderen juist weer luidruchtig, maar de meesten hebben 'iets' en het zijn vaak niet de makkelijkste mensen. Met Jezus zal het niet veel anders geweest zijn. Hij moet een goed hart hebben gehad en zich dikwijls hebben afgevraagd waar al dat grote lijden, dat hij voortdurend om zich heen zag, nu voor nodig was. In zijn dorp hoefde hij niet ver buiten de deur te kijken om ziekte, honger en onrecht te zien. De Romeinen en zijn eigen machtige Joodse priesters zorgden er wel voor dat de armen arm bleven en de rijken rijk. Hij zal weinig opgehad hebben met deze gang van zaken en niet braaf hebben mee gehobbeld.

Zijn aard was er vast niet naar om voor een habbekrats zwaar werk te doen en hij zal daarom best als lui bestempeld zijn geweest. Om als 'werkschuw langharig tuig' toch een beetje leuk de tijd door te komen zal hij regelmatig flink van de wijn gesnoept hebben en achter de vrouwen aan gezeten hebben. Zijn vader en moeder en broers en zussen zullen hem ongetwijfeld als het zwarte schaap van de familie gezien hebben en niet al te blij geweest zijn met deze lastige jongen. Zij waren misschien wel de eersten die vertwijfeld 'Jezus nog an toe' uitriepen. Maar Jezus moet ook ontzettend veel van mensen gehouden hebben, anders was hij nooit voorbestemd geweest om zijn latere missie uit te voeren. Hij was een soort van jonge Robin Hood, die nog geen idee had wat hem te wachten stond. Maar langzaam moet hij zijn leventje als vagebond een beetje

zat geworden zijn. Al dat bekvechten, drinken en klaverjassen zonder dat dit ergens toe leidde moet hij op een gegeven moment als een grote leegte zijn gaan ervaren. Wattivuk is de bedoeling van het leven? Waarom ben ik hier op aarde? Is dit het nu? Afijn, Hij zal zich vast deze vragen gesteld hebben, vragen die we ons allemaal wel eens stellen en meestal snel weer laten ondersneeuwen door onze promotiedrang, hypotheeklasten, alcoholniveaus en seksexploraties.

Toen Johannes de Doper een bekend figuur begon te worden, moet Jezus gedacht hebben dat het geen kwaad kon eens een kijkje te nemen bij de verrichtingen van deze man. En net als met jonge artiesten die na het zien van een voorstelling of concert ineens weten wat zij willen, moet Jezus, na het meemaken van deze Doper, letterlijk de geest hebben gevoeld van iets dat onmetelijk veel groter was dan hijzelf. Dat moet hem aangezet hebben tot een diep nadenken dat slechts in alle stilte en eenzaamheid uitgevoerd kon worden. Hij moest en hij zou snappen wat er met hem, daar in die rivier, tijdens de doop, gebeurd was. Hij trok de woestijn in, met Bus 84, voor zijn eerste grote overpeinzing.

∞

Ik zie een voetbalblaadje op mijn tafeltje liggen. Hierin wordt reclame gemaakt voor de Geautoriseerde Biografie van Neymar, de voetballer, de atleet, de superster en de mythe. Het ventje is 22 jaar!!!! Hij kan nog niet eens fatsoenlijk zijn haren kammen en om dan nu al een biografie over hem te schrijven en hem een legende te noemen is gewoon idioot. Goed, hij kan aardig voetballen, maar noch bij Barcelona – waar hij speelt – noch bij het Braziliaanse elftal heb ik hem legendarische dingen zien doen.

Die haast om van mensen sterren te maken lijkt me geen goede ontwikkeling. Er zijn nu zoveel BNers dat ik het al lang niet meer kan bijhouden.

Ik ben zo langzamerhand de enige onbekende Nederlander.

Laatst bij de kassa van de supermarkt:

'Heeeeeee, ken ik u nergens van?'

'Ja dat klopt', zei ik toen bescheiden.

'U was laatst toch niet op TV?'

'Ja dat was inderdaad geen hele gebeurtenis', antwoordde ik half verlegen.

'Man, wat fijn dat ik u even niet tegenkwam. Hoef ik niet met u op de foto?'

'Ja, dat hoeft niet.'

'Goh, wat zijn sommige onbekende mensen toch aardig. Zo gewoon gebleven.'

∞

Mijn broer heeft sinds kort een smartphone. Hij is zeven jaar jonger dan ik en al decennia lang roept hij dat hij noooooooit aan zo'n mobiel gaat beginnen, want 'overal waar je komt zitten mensen met zo'n apparaat voor hun neus. Walgelijk, wat een hersenloos gedoe.'

Maar morgen vertrekt hij voor een wandeltocht van vier maanden naar Santiago de Compostela en is hij bezweken onder de druk van de achterblijvers om bereikbaar te blijven middels een mobieltje. Nu kun je natuurlijk een eenvoudig dingetje kopen waarmee je alleen kunt bellen en sms'en, maar nee, het moest toch zomaar ineens een heuse smartphone worden. En echt alles moest het ook doen. Ik word nu de hele dag platgebeld met vragen over hoe je dit of dat moet instellen en waarom zus of zo het *niet doen*. Zelfs tijdens zijn afscheidsetentje zat hij de hele tijd met dat ding te klungelen, terwijl 'een zulks' een paar dagen ervoor nog mateloos verfoeid werd. Tja, een geboorte in digiland verloopt niet altijd van een leien dakje.

∞

Ik zie dat Boek 17 al aardig op stoom begint te komen. Waarom heet mijn tweede boek eigenlijk Boek 17? Omdat een titel als Boek Twee in het geheel niet origineel is en omdat een titel als *Boek 17* lekker mysterieus klinkt. Het roept iets 'Dodezeerolachtigs' op, of een Tom Clancy gevoel. *Book 17. The enigma of the disappearing submarines.*

Bovendien zullen sommige mensen denken dat het inderdaad mijn zeventiende boek is en daarom een zeer talentvol schrijver vermoeden. Een die zijn uitgever tot dit enorme aantal boeken heeft weten te verleiden, dus een miskoop kan de aanschaf van een exemplaar nooit zijn.

∞

Aan de lijst van mijn heldendaden kunnen we nu ook Netflix toevoegen. Ik heb Netflix...gratis. Mijn ex-vrouw en haar vriend hebben, in tegenstelling tot mij, wel geld en een abonnement op deze internetfilmaanbieder. Vanuit de goedheid van hun harten hebben ze voor mij een extra accountje aangemaakt zodat ik ook op het net kan flixen. Dan smaken zelfs goedkope pinda's heerlijk, kan ik melden. Je kunt trouwens overal Netflixen als je een account hebt, net zoals je altijd en overal je email kunt inkijken. Dit voor de mensen die denken dat ik nu hele dagen in het huis van mijn ex zit om films te kijken.

∞

Ik krijg heel veel dingen gratis de laatste tijd. Onlangs nog die motorfiets van mijn zwager. Bijna alles in mijn antikraakhuisje is trouwens gratis. Van wasmachine tot vaatwasser tot kooktoestellen. Van bankstellen tot bed tot cd-speler en van gitaar tot het meeste gereedschap tot de brommer.



Kop.

Ik ben een gelukkig en dankbaar mens. Ik kijk vol vervulling naar onze goede maatschappij, waar we zo ontzettend veel zo ontzettend goed voor elkaar hebben. Zo goed zelfs, dat onze bankdirecteurtjes, woningcorporatiebestuurders, wethouders en de NSRailers de boel maar niet stuk kunnen krijgen, wat ze ook frauderen. We zijn ijzersterk. Daar kan zelfs de Russische beer, Winnie The Poet niet tegenop.

∞

Wat vind ik de grootste uitvinding aller tijden? De tekstverwerker, zeg ik dan. Het begon voor mij met Word Perfect. Het is fenomenaal fijn om op een computer dingen te typen, waarbij je net zoveel fouten mag maken als je wilt en dat het vervolgens allemaal herstelbaar is. De hel die *typemachine* heet is voorbij. Als ik nog aan al die verslagen denk die ik tijdens mijn studiejaren heb moeten typen. Vreselijk. Ik was dan ook nooit schrijver geworden zonder de tekstverwerker.

'Dan zit het schrijven u ook niet echt in het bloed,' zal menigeen dan roepen.

Dat klopt helemaal. Ik heb laatst mijn bloed nog laten onderzoeken en er zaten verwaarloosbare hoeveelheden schrijven in, zei de dokter.

Oh, ja, begin dit jaar was de feestcommissie in Weurt – plaatsje vlak bij Nijmegen – op zoek naar een klinkende naam voor hun grote jaarfeest van 2015. Je kon meedenken en de mooiste naam kreeg een prijsje. Ik heb meegedaan.

Weurt Perfect.

Over de uitslag kon niet gecorrespondeerd worden.

∞

Even een kleine bekentenis. Behalve met koffie zetten heb ik me zojuist ook onledig gehouden met het bakken van een ei met uitjes. Een omelet met uitjes gaat nog, maar een gebakken ei leent zich minder voor deze combinatie. Kijk, dit boek begint nu al zijn nut te bewijzen. Het staat vol met tips voor een goed leven en dit was tip één.

Het derde bakkie koffie, waar ik nu aan zit, smaakt als een drol op sterk water. Tip twee. Ga niet verder dan twee.

∞

Puk zit voor haar keukenraam en staart naar buiten. Ze dacht na over wat ze gelezen had in dat boek van die ene Amerikaanse schrijver, Michael Newton, een psychiater, die verhalen had opgetekend van mensen die hij, diep onder hypnose, ondervraagd had naar hun leven tussen twee levens. Met andere woorden, hoe het was om dood te zijn?

Het bleek voor vele van deze mensen een uiterst plezierig ervaring. Sterker nog, deze mensen hadden zich nog nooit zo springlevend gevoeld

als na hun overlijden. Hun bewustzijn was veel helderder en hun begrip over de werking van de Kosmos beduidend groter dan tijdens hun levens in een aards lichaam.

Wat Puk ook bijzonder vond was dat deze mensen, voor ze terugkeerden naar een nieuw aards leven, met 'de leiding' bespraken welke ervaringen nuttig zouden zijn voor hun verdere groei. Het Leven Zelf zou er voor zorgen dat ze met de juiste omstandigheden en de juiste mensen in aanraking zouden komen.

Bij sommigen stond 'het omgaan met verlies' op dat lijstje. Dit verlies kon bestaan uit het verlies van een sociale positie, verlies van gezondheid of het verlies van een dierbare. En de dierbare, die dan vroegtijdig heengaat, weet hiervan. Alle afspraken worden 'daarboven' met alle betrokkenen gemaakt en bepaalde zielen bieden zich aan om jou te helpen met deze ervaring. Deze zielen leren hier op hun beurt natuurlijk ook weer van. En zo slepen we elkaar er doorheen. Op weg naar steeds meer inzichten, steeds meer begrip en steeds meer vreugde en liefde.

Puk wist niet zeker of dit ook echt zo was, maar ze vond dit wel de mooiste en de meest liefdevolle duiding die ze tot nu toe gehoord had. Het waren tenminste concrete antwoorden op haar vragen geweest. Het plaatste de gebeurtenissen in een veel grotere context, een die zoveel meer ruimte bood voor zachtheid en dankbaarheid dan dat kleine aardse perspectief van 'pech', 'straf' en 'zo is het leven'.

Ze keek door het keukenraam en zag de eerste voorjaarsbloemen uit de knop komen.

∞

Het is inmiddels 11:00 uur in de ochtend. Het is een heel mooie ochtend, die onder een lichtblauwe hemel fraaie lentetemperaturen vol in het zonlicht zet. Buiten fluiten de vogeltjes dat het een lieve lust is en staan de knoppen van de fruitbomen op springen. Een schitterend moment om er even met mijn bovenmatig rokende VW diesel op uit te trekken. We moeten de lente tenslotte wel iets van onze tijd meegeven.

Waar gaat de reis heen? Naar het flatje van mijn broer, dat op een kilometer of zes hier vandaan ligt. Mijn zus heeft namelijk vijf hele echte Drentse Dreuge Worsten voor hem gekocht, om mee te nemen op zijn wandelgang richting Noord Spanje. En deze worsten liggen bij mij.

Abrupt einde van dit stukje. Dat kun je soms zo hebben.

∞

U vraagt u zich wellicht af hoe het nu met mij en mijn hevig oorsuizen gaat, dat sinds december 2013 in mijn leven is. Ik kan u mededelen dat het geweldig gaat. Het suist nog steeds heel hard. Zelfs op de motor bij 140 km/uur hoor ik het duidelijk, maar ik heb er geen last meer van.